

Eleccions regionals

Caos polític a la Catalunya del Nord

Mentre la zitzània s'insinua dins de totes les formacions polítiques democràtiques, l'espectre d'una aclaparadora victòria de l'extrema dreta va creixent a la Catalunya del Nord. Per la seva banda, les formacions nacionalistes tampoc no aniran pegades a les eleccions.

Com al Principat de Catalunya, la Catalunya del Nord es prepara també per viure uns comicis regionals i locals aquest proper mes de març del 1992. Si aquestes eleccions fetes pocs mesos abans de l'entrada en funcionament del mercat únic europeu del 93 poden ser determinants per al futur de totes les comarques transpirinenques, el clima polític general nord-català està molt degradat i la situació mai no havia estat tan confusa i inestable. Les dificultats de concretar pactes polítics per a formar llistes o candidatures unitàries amb vista a les pròximes convocatòries electorals, han desencadenat aquestes últimes setmanes tot un seguit de polèmiques en el conjunt de la classe política local.

Així la formació de llistes per a les eleccions regionals del 22 de març ha estat el detonador de diverses picabaralles entre els diversos líders de la dreta conservadora i liberal actualment al poder a la Catalunya del Nord, però també al si de la sec-

ció catalana del Partit Socialista Francès.

La font del malestar que regna en les files de la dreta conservadora es troba en Pau Blanc, batlle neogaulista de Prada de Conflent, vice-president del Consell Regional del Llenguadoc Rosselló que, amb el suport de l'actual president del Consell Regional, Jaques Blanc, ha decidit de formar i encapçalar una llista pròpia sense consultar els estats majors polítics locals i estatals. Blanc va escollir onze candidats que "no són uns notables però que són individus que han demostrat el seu dinamisme i el seu sentit de la responsabilitat". Com era previsible, aquesta iniciativa va provocar violentes reaccions tant a Perpinyà com a París. Acusats pels caps de la dreta local de ser l'origen d'un veritable "cop d'estat", Pau Blanc s'ha vist intimar l'ordre de renegociar la llista, però fins ara l'hàbil batlle de Prada de Conflent no ha capitulat. El conflicte, que s'endureix cada dia més, es transforma en un duel personal entre Pau Blanc i el centrista René Marquès, president del Consell General

de la Catalunya Nord, car tots dos s'han proclamat candidats, i per tant adversaris, de les eleccions al Senat que tindran lloc al setembre d'enguany.

Pel que fa a la divisió interna dels socialistes, una vegada més n'és la causa la contínua lluita per aconseguir el poder que enfronta els militants de la ciutat (molts d'ells funcionaris de l'estat no catalans) i els militants de comarques (originaris en gran majoria del país). Finalment, una vegada més, s'ha demanat a París d'arbitrar el conflicte interior i de designar candidats.

Aquestes baralles entre germans enemics, dignes d'una historieta d'Astèrix, podrien parèixer estrafollàries i fins i tot còmiques, si el fenomen no tenia tendència a generalitzar-se, a escampar-se a tot arreu, amb què s'accentua un malestar que podria acabar trasbalsant el panorama polític rossellonès. Així els ecologistes, pressentits a tot arreu com la força creixent d'aquests futurs comicis regionals a l'estat francès, també estan dividits a la

A la dreta René Marquès, president del Consell General de la Catalunya Nord. Esquerra Pau Blanc alcalde del PRB de Prada de Conflent.

PERE CODONYAN

Dalt, Pierre Sergent, al centre, líder de l'FN de la Catalunya Nord. Baix, Cupula d'Unitat Catalana.

PERE CODONYAN

Catalunya del Nord entre els representants oficials del Partit Verd d'Antoine Weachter i els seguidors locals de Génération Écologie de l'actual ministre francès del medi natural, Brice Lalonde.

Per la seva banda, el moviment nacionalista nord-català dirigit fins ara per Unitat Catalana, una formació moderada i genuïnament nord-catalana, també s'ha trobat afectat aquests últims mesos per la implantació el passat mes d'octubre d'Esquerra Republicana de Catalunya a Perpinyà i la seva voluntat d'influir en la vida política nord-catalana (EL TEMPS num. 395). L'anunci d'ERC, fet aquest passat 24 de desembre de trencar de manera unilateral les relacions amb Unitat Catalana i d'iniciar les gestions necessàries per a constituir una llista electoral pròpia fa ineluctable la presència d'una segona llista catalana, que va presentar Llorenç Planes el dia 4 de gener. Aquests dos episodis posen un punt final a més de sis anys de consens i d'equilibri polític del catalanisme nord-català.

Actualment es pot dir que sols el Partit Comunista i el Front Nacional han estat els únics partits que no han tingut dificul-

tats per constituir i anunciar una llista per als comicis regionals. Si les divisions actuals persisteixen, es podrien comptar fins a deu llistes per a proveir els 12 escons nord-catalans del consell regional del Llenguadoc-Rosselló. La celebració aquest mateix 22 de març d'eleccions cantonals per renovar la meitat del Consell General de la Catalunya del Nord (Diputació) i d'eleccions senatorials al mes de setembre d'aquest mateix any, seran sense cap mena de dubte altres motius de discòrdia entre els homes polítics que actualment ocupen càrrecs i els qui ambicionen d'ocupar-ne.

El risc major d'aquesta inestabilitat política generalitzada és que el Front Nacional de Jean Marie Le Pen, ja prou potent a Perpinyà, surti beneficiat d'aquesta lluita d'influències entre els principals caps de la dreta democràtica i de la inflació de candidatures. Uns sondatges oficiosos donarien ja al FN un 35% per cent dels vots. Si Pau Blanc s'entossudeix a mantenir la llista, tal com sembla, es podria donar el cas que els seus oponents constituïssin una altra llista de centre-dreta amb el vist i plau de París. Aquest fet tindria com a

efecte de dividir l'actual majoria i podria permetre al Front Nacional d'obtenir a la Catalunya del Nord el nombre de vots més alt, i així, obtenir, proporcionalment, la majoria relativa d'escons reservats a la Catalunya del Nord al Consell Regional del Llenguadoc Rosselló.

A més, les rivalitats personals que alteren regularment la imatge del conjunt de la classe política nord-catalana, tota una colla d'escàndols político-financers trets a la llum aquests últims mesos i en els quals hi ha implicats responsables polítics com el diputat centrista Jacques Farran, desacrediten una mica més un món que no necessitava aquesta antipublicitat.

L'eventualitat d'una victòria del FN a l'ajuntament de Perpinyà, es vista amb preocupació des de la Plaça Sant Jaume de Barcelona. Pierre Sergent, el líder del FN, s'ha pronunciat diverses vegades contra la política euroregional impulsada per Jordi Pujol i podria posar en qüestió el futur de la capital rossellonesa com a seu de l'Euroregió formada per Catalunya, Llenguadoc Rosselló i Migdia Pirineu.

Pere Codonyan